

Ønsker fra Kvindernes Side, har man ilet med øjeblikkelig at skaffe Lovhjemmel for at kunne imødekomme disse Ønsker. Senere synes man at være kommet i Tanker om, at man dog her bevæger sig paa et Omraade, der ikke uden videre vil kunne afgøres af Lovgivningsmagten alene, og man har da fundet sig foranlediget til ogsaa at rette Spørgsmaal vedrørende denne Sag til Kirken. Man har spurgt Menighedsraadene, og i fuldkommen rigtig Bedømmelse af, at det sandsynlige vilde blive, at Menighedsraadene besvarede Spørgsmaalet med et Nej, har man samtidig rettet det Spørgsmaal til Menighedsraadene, om de dog ikke vilde finde, at Problemet kunde løses paa den Maade, at man ganske simpelt gav enkelte Straffeanstalter og enkelte Hospitaler denne Art Præster, som den øvrige Kirke bad sig fritaget for. Det Spørgsmaal, der blev rettet til Menighedsraadene om, hvorvidt man fra Kirkens Side ønskede kvindelige Præster, besvarede af dem med et overvejende Antal Nej-Stemmer. Ligeledes besvarede fra Kirkens Side Spørgsmaalet om, hvorvidt man dog kunde give Straffeanstalter og visse Hospitaler disse Præster, som den øvrige Kirke bad sig fritaget for, med et stort Antal Nej-Stemmer, og i Virkeligheden er Biskoppens Svar ikke væsensforskellige fra Menighedsraadenes.

Vedrørende det almindelige Spørgsmaal om, hvorvidt man indenfor Kirken burde gaa med til Lovhjemmel for kvindelige Præster, synes jeg, den klareste Udtalelse er kommet gennem den danske Kirkes Primas, Biskoppen over Københavns Stift, Ostenfeld, der i sit Responsum til Kirkeministeriet medsender en Erklæring, som han har indhentet fra Stiftprovst, Dr. theol. Henry Ussing. Denne henholder sig i sin Besvarelse til den Udtalelse, der er fremkommet fra det kirkelige Udvalg, og som jeg her med den højtærede Formands Tilladelse skal referere for Tinget: Man maa anse „Spørgsmaalet om kvindelige Præster for et fælles-kirkeligt Spørgsmaal af stor Rækkevidde og derfor af Hensyn til Folkekirkens Enhed meget indstændigt maa advare imod, at Indførelse af noget, som er et Brud med den hele Kristenheds hidtidige Praksis, og mod hvilket der ogsaa i vort Land indenfor store Dele af vort Kirkefolk er en saa afgjort Modstand, sker derved, at Enkeltmenigheder, der maatte ønske det, faar en Kvinde til Præst, før den hele Folkekirke maatte mene at kunne skride til en saadan Nyordning i det kirkelige Liv“.

Med Hensyn til det særlige Lovforslag,

som her er til Behandling, om Ansættelse af kvindelige Præster ved Christianshavns Kvindefængsel og visse Hospitaler, altsaa Steder, hvor man ikke har nogen kirkelig Organisation til at bede sig fritaget for dem, skal jeg anføre nogle Udtalelser af Biskoppen over Aalborg Stift, Ludwigs. Jeg citerer ham her, fordi man formentlig ikke vil sige fra Regeringsbanken, at han, som der blev sagt om mig for nogen Tid siden, befinder sig paa det mørke Fastland. I sit Svar til Kirkeministeriet, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle Linier, siger han bl. a.: „Paa et saadant Tidspunkt synes det saa ubelejligt som vel muligt herhjemme at ville fremtvinge en Adgang for Kvinder til Præstevise, hvorved man med eet Slag vilde sætte den danske Kirke udenfor den fælles-kirkelige Embedsordning“, og længere nede med Hensyn til dette specielle Lovforslag: „Rent bortset fra det uheldige i, at en saa gennemgribende Ændring i den danske Menigheds fælles-kirkelige Stilling blev gennemført „fra oven af“ ved et administrativt Magtsprog, har man efter min Overbevisning aldeles ingen Ret til forsøgsvis at ansætte en kvindelig Præst netop i en Menighed, der ikke har Menighedsraad eller Indstillingsret og ikke Adgang til Sognebaandsløsning. Ogsaa mellem kvindelige Straffefanger kan der vel findes en eller flere, som følte sig saaledes bundet til Bibelordets Bogstav, at det vilde være den utaaleligste Samvittighedstvung at paatvinge dem en kvindelig Præst, og disse Mennesker har kristelig set ganske samme Værdi og aandelige Ret som deres ikke-straffede Medborgere. Naar deres Forbrydelse og Straf medfører, at de ikke kan faa samme folkekirkelige Ret, bør de være værnet mod alle Noviteter og al Eksperimentering. Og det vilde være et Eksperiment, tilmed et Eksperiment, der ikke var præget af synderlig Visdom, at ansætte en ung uprøvet kvindelig Teolog „paa Livstid“ som Præst ved en Straffeanstalt“. Og saa gør Biskoppen opmærksom paa det ogsaa noget ejendommelige Kuriosum, at Danmarks første kvindelige Præst i saa Tilfælde vilde blive ansat under Justitsministeriet.

Nu har man naturligvis Ret til at spørge: Naar Kirken vender sig med sliG Kraft mod kvindelige Præster, paa hvilket Grundlag gør den saa dette? Det er naturligvis Bibelens Stilling til dette Spørgsmaal, der spiller ind. Nu hører man sige — og det forbavser mig ingenlunde, at man siger det —, at det vil man ikke drøfte, det tillægger man ingen Vægt, og jeg skal